

Road trip Anglicko 2017

Posadnutosť samojedmi u nás je myslím všeobecne známa. Okolo psíkov sa u nás točí všetko a už je to akýsi životný štýl. Našťastie mám sparingpartnera, ktorý ma s mojimi nápadmi nikdy nepošle do ..... ☺.

Vždy som snívala o tom, priniesť na Slovensko novú krv... niečo waaaaw. No v skutočnosti nájsť nejakého výnimočného nepríbuzného krycieho psa bolo takmer nemožné... alebo to bolo príliš ďaleko, alebo požiadavky boli pre nás nedosiahnuteľné.

Pred pár rokmi som si písala na sociálnej sieti s jedným majiteľom samojedky z Čiernej hory... a vtedy sme sa len tak nezáväzne bavili o kryciach psoch a on mi nadhodil psíka oficiálnym menom Nikara Diamond Dancer. Strýko „Google“ mi ukázal fotky... a že waaw... A tak sa začala moja „pátracia akcia“ a zisťovanie pokiaľ možno čo najviac informácií o ňom. Anglicko... ach jaj... to je asi nedosiahnuteľné... ale tento „červík“ mi nedal pokoj... a tak som asi len čakala na vhodnú príležitosť.

Keď sme si priviezli Alice z Fínska, jasné, že jej prvý vrh u nás sme chceli s našim Bastym...Šteniatka rástli do krásy a opäť sa mi ohlásil ten môj sen o krytí v Anglicku... Dan the Man, ako ho celý svet pozná, je psík typovo podobný Bastymu, tak ma to lákalo ešte viac.... A tak sme sa na jar tohto roku rozhodli, že skontaktujeme jeho majiteľky Val a Sue. Dlhو sme na ten okamih čakali...keďže obe prišli posudzovať stredoeurópsku výstavu samojedov do Valtíc, museli sme náš sen dlho držať v tajnosti a pekne po výstave na Galavečeri sme ich oslovili s otázkou krytia... nasledovalo zopár mailov, výmena dokumentov a huráááá... súhlasili ! Potom sme už len čakali, kedy bude Alicka hárať.....

S háraním to bolo u našich sučiek vždy „veselé“.....hlavne každá zvlášť a nepravidelne. Tak sme obetovali celé leto, dovolenky aj výlety, aby sme boli v pohotovosti. Posledné roky nebol v práci ani jeden mesiac, aby som aspoň jeden deň nechýbala a toto leto v tom najväčšom úpeku som celý júl sedela v kancelárii a šetrila si dovolenku....na výlet do Anglicka a na šteniatka. Spriadame plány, čo, kde, kedy...

Koniec júla... začína hárať Reeve, Alicka má relatívne ešte trochu čas, aj keď v kútiku duše som dúfala, že sa k Reeve pridá... a tak sa aj po týždni stalo. Tešíme sa, dobrodružstvo sa blíži. Nahlasujem háranie sučky do Anglicka... Odpoveď ma trochu zmrazí... Sue vyrazila karavanom s našim ženíchom na turné po výstavách... najbližšie tri týždne nebude doma...Len dúfam, že nešla ešte niekde na sever Anglicka.... plán sa nám zrútil ako domček z karát. No ale len tak sa nedáme, keď sme sa na to toľko tešili... Dostávame termíny a miesta, kde bude Dan the Man na výstavách... jujdánky... úplne iný smer... Zbohom Birmingham a okolie a tiež všetci s kým sme sa chceli stretnúť... čo už... Keďže Sue je na cestách, všetko dohadujeme s Val a ona potom vybavuje so Sue. Prepracujeme plán, máme miesto, kde konečne uvidíme nášho vysnívaného ženícha. Bookujeme jeden hotel, druhý hotel, eurotunel a podobne. Dokonca Martin nechal skontrolovať auto ☺. Veterinárne predpisy máme v malíčku, už len vybaviť potvrdenia. Výlet naplánujeme na týždeň...aby sme neprepásli tie správne dni. Všetko máme dokonale premyslené, vybavené. Aby Alicke nebolo smutno a tiež aby sme doma Bastíkovi (a tiež strážiacej mojej mamine) nenechali na krku háravku Reevu, ide s nami. To bude veselo. Chvíľu sa k sebe túlia ako „môj s mojou“ a chvíľu sa „pasujú“ (ako sme hovorili, že sa nakrývajú, jedna druhú) .. aj v kufri auta. Vyrážame v utorok ráno, cesta naplánovaná tak, aby sme prišli k Henkovi v Belgicku na barbecue a potom od nich do hotela (predsa sme to absolvovali vo februári, v zime a zmákli sme to elegantne)...Martin zásadne bez peňazí, hehe... veď

všade sa dá platiť kartou (ale kdeže... radšej beriem nejaké euráky, libry aj české prašule... už sa to viackrát vyplatilo). Premietam si v hlave, či sme niečo nezabudli... 20 km od domu vykriknem „nemám krycie povolenie!“ Martin ma ide zarazit', s príslušnými nadávkami otáča auto... No nič, veď to je len 20 km. Ešteže máme k dispozícii techniku... volám mamine – odfotí mi krycie povolenie, veď Henk mi ho vytlačí...super točíme sa naspäť... a ideme ďalej... úžasná česká diaľnica,, neďaleko za Brnom havária... obchádzame diaľnicu.. Len po ceste do Prahy máme meškanie vyše hodinu. To nie je až také strašné. Martin sa teší, že na nemeckých diaľniciach sa vyburí a meškanie skresá. Hm.. opravy na diaľnici medzi Norimbergom a Würzburgom nás vyvádzajú z omylu.. strata sa navyšuje takmer o ďalšie dve hodiny... veľká premávka a opravy na diaľniciach... to si vedeli cestári vybrať uprostred leta. OMG. Henk píše, či má vôbec chystať večeru. Smutní a sklamaní odpovedáme, že večeru chystať nemusí, prideme len mrknúť a ideme do hotela... Nuž s týmto sme nepočítali... ísť na návštevu o 11-tej večer... v Belgicku je riadna zima. Popecáme, nasmejeme sa, mrkneme psíkov... naše baby sa pasujú aj na návšteve, hanbím sa ako pes ☺. Ešteže sme u psíčkarov. Ideme do hotela... mám pocit, že sme na kraji sveta, tma, hmľa... cesta minimálne piatej triedy. Do postele ľahnem o pol druhej. Ešteže máme také superparádne ubytko na tých 6 hodín spánku. Nevadí, aspoň trochu nových síl. Samozrejme, že sa nedá platiť kartou ☺. Francúzka sa trochu desím, je to o nich všeobecne známe, že sa neradi bavia s ľuďmi inak ako po francúzsky.. to si moc nepopecáme ☺ Cesta plynie celkom fajn, stále pred nami smer Calais... ako sa blížime, už tabule ukazujú eurotunel a ferry... ideme dobre, času máme dost'... Naraz už vidím len tabule ferry.. hovorím Martinovi, že asi zle odbočil... nie, určite ideme dobre. Prichádzame do prístavu ☺ Pacholík nehovorí po anglicky, tak Martin na neho kričí eurotunel... to zjavne pozná... rukami ukazuje, že sa máme otočiť... Vraciame sa, ešte stále máme rezervu. Vyzerá to, že sme dobre... videla som predsa fotky na internete.. aaa tu je petcontrol. Obávané stanovisko... čo keď jednej alebo druhej nenájdu chip ? Ale nájdú, veď sme ich kontrolovali, potvrdenia majú... Prichádzame bližšie, milo na nás kývajú, dokonca môžeme ísť autom dnu. Vyberám doklady, Reevu aj Alicku a ideme na to. Podávam Reevin pas. Super, vakcinácie aj potvrdenia v poriadku, chip sa našiel, nahadzujú ju do systému.... úplne všetko... Podávam Alickin pas... vakcinácie v poriadku, chip nepípa.. a ženská odo mňa pýta potvrdenie tretích krajín. Bože o tom som čítala, ale nás sa to predsa netýka... a ona mi vysvetľuje, že Alicka má ruský pas, že tam nie sú hviezdičky európskej únie. Ja som teda v tej chvíli videla hviezdičiek asi milión. Čo teraz. Snažíme sa ich presvedčiť, že Alicka žila 4 roky vo Fínsku a už vyše roka na Slovensku. Ženská ide za inou ženskou a zisťuje čo s nami. Zjavne bežná situácia u nich... posielala nás k miestnemu veterinárovi, ktorý nám vystaví pas s hviezdičkami. Úžasné. Martin hovorí, že nestíhame tunel. Maličkosť... ťuk, ťuk a môžeme ísť na iný. My ťukáme do navigácie adresu miestneho veterinára. Tam už jedna taká pani čaká, potrebuje nový pas a aj potvrdenia. Stovka len taký fukot... to je iný biznis. A pre nás ďalšia skúška. Našťastie tu vedľa po anglicky... skontrolujú Alickin chip, škrabopisom prepíšu vakcinácie aj potvrdenia do francúzskeho pasu, vysolím 50 eur (samozrejme kartou sa platiť nedá) a môžeme ísť. Na petcontrol je už iná ženská, ale vedeli o nás, keďže Reeva už bola nahodená v systéme. Čítačka chipov ako pol metrový otvárač na fľaše chip nenašla, asi riadne starý model. Našťastie jej stačilo potvrdenie od miestneho veta. Predýchavame a ideme k prvej bráne, ukazujeme zabookované lístky. V pohode. Ideme k ďalšej bráne.... len sa pýtajú, načo ideme do Anglicka... v pohode.. dostávame kartičku kam sa máme zaradiť. Super. Snáď už to bude všetko v pohode... Obrovské centrum, veľa dráh aj vlakov. To som ešte nezažila... Našťastie máme ešte čas vyvenčiť bambule a aj seba a na malé občerstvenie... potom už nás to naviguje do vlaku... trochu stiesnený pocit. Tam nás kontrolujú ešte dvakrát. Sranda, že v tom vlaku hlboko pod morom mi ide sieť aj internet ☺ Ubehlo to rýchlo a sme na ostrovoch.... Martin sa zabaví šoférováním na ľavej strane ☺ Celkom rýchlo si zvyká a o chvíľu to vyzerá akoby tam šoféroval odjakživa. Premávka sa zhustuje, počasie sa zhoršuje. Ako inak, sme v Anglicku. Máme presnú trasu od Val... vieme kam chceme prísť, navigácia nás samozrejme naviguje aj iným smerom a ja v ruke veľký autoatlas, ktorý vláčim

všade na cesty. Martin zvolil trasu mimo najhlavnejších ciest... malo by to byť kratšie. Na kilometre. Že čas nám to neušetrí pochopil keď každé 4 míle musel brzdiť, lebo tam bol jeden kruháč za druhým. Navečer sa dostávame do krásneho mesta Bournemouth. Ubytovávame sa, všetci sú k nám veľmi milí a obdivujú naše chlpáčky... dokonca dostávajú povolenie, že môžu ísť všade v hoteli s nami. Vybalíme pár vecí a ideme ich trošku prejsť, predsa len precestovali (zväčša preležali) v aute tisíce kilometrov. Množstvo hotelov... prechádzame medzi nimi a naskytne sa nám nádherný výhľad na oceán... chytáme nový dych a asi v tej chvíli sme sa rozhodli, že tento trip si úplne maximálne užijeme na tomto krásnom mieste... nezabráni tomu ani zima ani dážď. Ešteže máme veci aj na teplo aj na chlad... tak si v duchu myslím, že moje letné šatičky asi z kufra ani nevyberiem. Miestni sú na to zvyknutí, sandálky a tričká na ramienka sú pre nich normálne... Ale veď snáď sa ešte vyčasí. Píšeme Sue, že sme na mieste, či bude mať čas sa stretnúť. Asi po dvoch hodinách a malej hre kto koho skôr nájde sa nám podarí stretnúť. Pozdravíme sa so Sue. Prehodíme pár slov. Zvýšil sa mi tep. Môj vysnívaný pes je tu !!! Nádherný !! predýchavam... hneď ňuchá obe baby... Martin sa s Reevou odprace preč,, tvári sa, že k nám nepatrí... predsa len sme v parku pri Atlantiku. Našťastie, že je sychravo a podvečer, tak tam nie je veľa ľudí. Dan the Man sa rozhodne ísť na vec a naša Alica sa rozhodla, že ho roztrhá ako hada. To snáď nie !!!! Opica jedna.... Bastiona doma vábi 4 dni a človek sa tu trepe tisíce kilometrov a ona ho nechce ?! Okoloidúcu sa uškŕňajú čo to tam páchame... Nakoniec sa párenie podarí, no Alica sa tvári veľmi urazene... to budú fotky „novomanželov“. Ešte sa so Sue krátko prejdeme a dohadujeme sa na piatok dopoludnia. Hodíme si ešte večeru a ideme unavení spať... aj bambule sú unavené, Reeva vydržala celú noc neotravovať. Ráno sa popozerať trochu po okolí a na poobedie máme naplánované stretnutie s našim Shirom – synčekom Alicky a nášho Bastiona a jeho paničky Eve... Veľmi sa tešíme na stretnutie v neďalekej obci, navyše Eve za nami cestuje vyše tri a pol hodiny (nakoniec sa z toho vykluli pre veľkú premávku až 4,5 hodiny) V miestnej krmčmičke sú Dog-friendly, tak si toho užívame aj my aj psy. Poobedie bolo veľmi milé, tešili sme sa, že sme sa mohli zasa vidieť. Po prechádzke sme sa rozlúčili a vrátili nazad do Bournemouthu. Vybrali sme sa ešte popozerať do mesta. Na druhý deň sa stretávame so Sue, prichádza so všetkými tromi samojedíkmi. Ľudí v parku je podstatne viac... Martin si berie dve sučky od Sue a Reevu a zasa sa tvári, že nás nepozná. Alicka zasa štrajkuje. Párenie sa podarilo ☺ urobíme ešte zopár fotiek Dana, skúsime aj spolu Alicku s Danom, no tá sa tvári strašne zlostne... to snáď samojed ani nevie ☺ Ukazuje sa krásne počasie a už sa brúsime zuby, žeby sme predsa len aj my vytiahli nejaké tie kraťase a išli na chvíľu na pláž... Zatiaľ sa ideme prejsť so Sue a celou smečkou. Títo južní Angličania nie sú takí vrúcni ako naši ľudia alebo Angličania vo vnútrozemí... niektorí sa tvárilí akoby im to vadilo, že prechádzame so psíkmi po ceste pri pláži... na pláž bol prísny zákaz vstupu so psom. Vraciame sa na hotel... začína fúkať, no napriek tomu vyťahujeme kraťase a ideme k Atlantiku. Aspoň nohy si predsa doň musíme namočiť. Miestni sú na to zvyknutí a zrejme aj iní dovolenkári... keď vidím tie deti vo vode a ich rodičov v bundách, striasa ma zima... Vyťahujeme aj my bundy. Voda je studená... prechádzame sa po brehu a striasa nás zima naozaj. Ideme radšej pre bambule a pôjdeme sa prejsť do okrasných záhrad v meste... Nádherné rastliny, plno ľudí... tam už sa na psov vypyťujú. Avšak tu na nás čaká ďalšia nástraha... resp. na našich lovcov. Toľko veвериčiek som nevidela za celý svoj život ako tam ... a teda keď ich zbadala Reeva alebo Alica, začali vrešťať a ťahať smerom k nim... nestíhali sme sa otáčať... len tie veveričice vyskakovali snáď z každého kúta, boli na každom strome a už keď sme si mysleli, že je to ok, zrazu pred nami jedna na chodníku držiac oriešok ako v rozprávke a ďalší vreskot... Ups... musíme ísť inde ☺ Večer som sa nechala nahovoriť ešte pre mňa na ďalšiu novinku – indickú kuchyňu. Hm... neviem, či to bol dobrý nápad pred cestou. Veru ani neviem, čo som si objednala, ale bolo to výborné ☺ Začalo sa stmievať a ľudia sa hufne zhromažďovali smerom k pobrežiu Atlantiku...vraj tam mal byť ohňostroj z lode, čo býva úžasný zážitok... Váhali sme, či sa ešte pôjdeme pozrieť na toto divadlo, ale premohla nás únava a už sme boli myšlienkami na ceste... haha, zabudli sme však, že Reeva ohňostroj neobľubuje a teda si ho

odštekala v hotelovej izbe ☺ Ráno ešte posledná vychádzka do parku a na pobrežie.... juj, škoda, že sme si ten výlet nenaplánovali na dlhšie. Cesta do Folkestone k eurotunelu ubiehala celkom fajn, kontrola takmer žiadna, o psíkov sa ani nezaujímali (nie ako pri vstupe do UK), šup do vlaku a už sme na pevnine. Martin ako veľký fanúšik histórie sa chcel pozrieť v Dunkerque vo Francúzsku na pamätník vylodenia v Normandii. Zišli sme z diaľnice a na začiatku mesta jedna tabuľa a potom už nič. Skončili sme pri vojenskom cintoríne a bolo vymaľované. Z ľudí, čo sme stretli nikto nevedel po anglicky a pani na recepcii na cintoríne svojimi gestikuláciami ukazovala, že máme ísť ešte zopár ulíc ďalej... ups... strávili sme asi pol hodinu hľadáním, no potom sme to vzdali... Belgicko sme prešli celkom rýchlo a v daždi sme dorazili na hotel v Nemecku. Milá pani na recepcii obdivovala psy, no potom z nej vyliezlo, že na izbe je povolený len jeden pes... si snáď robí srandu ? Veď to bolo uvedené v rezervácii... no potom akože zavrela oči. Na večeru konečne európska strava.. Ráno vyrážame smerom domov. Ešte krátka zastávka pri Koblenzi u mojej kamošky Zuzky. Bambule to zvládli, my tiež... doma všetko po starom, takže si môžeme povedať „SuPER“ . Zážitok na dlhé chvíle dopredu. Ostáva len čakať, či trip splnil aj svoj účel a Alicka privedie na svet naše vysnívané šteniatka ☺

Ale to už je na ďalší príbeh....

Ing. Petra Henčelová